

Cultura i Espectacles

Entrevista **Ferran Palau** El músic de Collbató presenta 'Parc'

“Al cantautor polític no me'l crec, jo”

Guillem Vidal
BARCELONA

Pocs músics hi deu haver actualment a Catalunya que generin tanta unanimitat entre la crítica com Ferran Palau (Espanya, 1983). Ara, després de *Blanc* (2018) i *Kevin* (2019), publica *Parc* (2021), un disc, com els anteriors, de pop reposat, rigorosament contemporani i amb gust pel detall, cuinat amb el seu fidel productor –i cosí– Jordi Matas, amb qui, entre altres filies, Ferran Palau comparteix la passió per les pel·lícules de terror més tronades dels anys vuitanta. *Parc* es presentarà en directe el 10 d'abril a l'Strenes de Girona i, el 24, a la Sala Barts de Barcelona (Festival Guitar BCN).

Dissabte va debutar a Madrid en un doble programa amb el seu bon amic El Petit de Cal Eril. Com va anar?

Va ser molt bèstia. Feia temps que em deien que, a Spotify, un 30% dels meus oients són de Madrid, però en cap cas m'esperava veure la gent cantar les nostres cançons. I és que fins i tot cantaven les noves, que no feia ni 24 hores que havien sortit!

El de Madrid no és, doncs, un mercat infranquejable per als músics que s'ex-

pressen en català?

Crec que tenim massa prejudicis, en aquest sentit. Una cosa és treure conclusions amb la informació que ens arriba i una altra, veure coses com les de dissabte amb els teus propis ulls. Vam vendre un munt de discos!

Com ha viscut aquest any de pandèmia i de quina manera ha alterat el seu procés creatiu?

Al principi se'm van cancel·lar un munt de concerts i va ser un trasbals. La Louise [parella, artífex de la discogràfica Hidden Tracks i companya de Palau en el grup Anímic], però, em va fotre una cleca i em va fer entendre que calia espavilar-se i seguir treballant. Vam fer un *single* en disc de vinil quan tot-hom encara estava tancat, al juny vam tornar a fer concerts i en vam continuar fent fins a final d'any... Ha acabat sent el meu millor any en l'aspecte creatiu, la qual cosa no vol dir, naturalment, que no pateixi per les sales que no poden obrir i per la gent que organitza festivals.

Fa la impressió que els seus discos cada vegada són més minimalistes.

Sí, però això pot canviar en qualsevol moment. Ara estic en un moment creatiu bastant potent i he trobat aquest sistema de treball, que em satisfà, és sostenible i em permet publicar discos fàcilment.

M'agradaria produir un disc a Sergio Dalma, tot i que no sé si voldria...

Si volgués gravar amb una orquestra simfònica, evidentment, tot seria força més complicat.

Hi ha referències als 'slasher films' dels anys vuitanta. Des dels videoclips que ha fet fins al so d'alguns teclats.

Sí, tant en Jordi [Matas] com jo som molt romàntics amb les nostres referències cinematogràfiques, i poder-les incrustar, sense ser gaire explícits, ho fa tot més divertit.

Pel·lícules preferides?

Les de Freddy Krueger, Chucky, *Divendres 13*, *Halloween*... I coses també de sèrie B, com ara *The final terror*, *Campamento sangriento* o qualsevol pel·lícula que comenci amb un grup de joves que marxin de campaments d'estiu i s'hi ensumi la presència d'un *psycho killer*. En una de les fotografies que hem fet per a la promoció del disc, surto amb globus, i és una referència a *It*. I, de petit, em passava el dia inventant efectes especials,

però no els d'ordinador, sinó els de làtex i salsa de tomàquet.

En el disc hi ha un tema, 'Blau', que el podria cantar un cantant melòdic. He llegit que Sergio Dalma és fan de Ferran Palau.

I jo de Sergio Dalma! Li tinc molta admiració, i m'agradaria produir-li un disc, tot i que no sé si voldria... En tot cas, aquí queda dit.

Sí que s'ha estrenat com a productor en dos altres discos.

Sí, vaig fer un disc amb la Carlota Flâneur i ara n'he fet un amb l'Iris Deco que estic convençut que serà un dels grans discos d'aquest 2021. Les dues són dones i pertanyen a una generació que puja molt més fort que la nostra. Amb 20 anys, tenen una maduresa musical que ja m'hauria agradat tenir a mi. És increïble.

A què ho atribueix?

Al fet que és més fàcil arribar a la música. Nosaltres ens gravàvem CD entre col·legues, però la música a la qual teníem accés era relativament poca i depenia molt de la butxaca. Ara hi ha accés a tota la música de l'univers. I es nota.

Un projecte audiovisual de Pablo Maestres amb dues cançons seves, 'Flo-ra caic', va estar nominat

als UK Music Video Awards amb Idles, FKA Twigs i The Weeknd. Com ho valora?

Em van dir que no es podien treure aquestes cançons del cap i que en volien fer un vídeo. Els estic molt agraït i sento que hi tinc un deute. Em deixes *rajar* una mica, però?

Endavant.

Un dia, escoltant la ràdio, em vaig assabentar dels diners públics que es gastaven en doblatges al català, que, després, ni tan sols figuraven en els menús de les plataformes

perquè la Generalitat no té manera de pressionar Netflix. Vaig pensar: no convindria més veure les pel·lícules en anglès com fan a Portugal i gastar tots aquests diners en projectes que internacionalitzin el nostre talent? Potser així aconseguiríem que trobar films catalans en premis com els UK Music Video Awards fos una mica més normal...

S'hi veu algun dia, fent cançons més compromeses políticament?

No me'l crec, jo, el cantautor polític. Em sembla que

L'APUNT

La vida no regalada de Lluís Cabrera

David Castillo

Dins les seves contradiccions, l'aventura de Lluís Cabrera és una de les biografies més suculentos del país de la segona meitat del segle XX. Aprofitant que Roca Editorial publica *La vida no regalada*, espero que sigui el primer tom d'unes memòries ficcionades, la lectura m'ha portat cap a barriades dels Nou Barris, que un grup gran d'activistes culturals i polítics van treure de

l'anonimat, i també de la misèria. Cabrera, mentre ens parla de músics brillants, recorre com eren aquells primers setanta, quan la generació que encapçalava va abandonar el refugi de la parròquia i la nova dictadura comunista per improvisar un estil de vida llibertari, que a ell el va fer desembocar en el Taller de Músics, un dels orgulls culturals del país. Edificant!

Ferran Palau, homenatjant en la fotografia la pel·lícula 'It', actuarà a l'abril a l'Strenes de Girona i al Guítar BCN ■ ITSASO ARIZKUREN

El Liceu estrena una òpera contemporània de George Benjamin i Martin Crimp, inspirant-se en Eduard II d'Anglaterra, al segle XIV

Impunitat del poder

J. Bordes
BARCELONA

Coincidint amb l'aniversari d'un 23-F que molts han considerat l'acció que va consolidar la monarquia constitucional pel paper de Joan Carles I (avui emèrit, i a Abu Dhabi) amb molts interrogants morals que tensen el Congrés dels Diputats, el Liceu va presentar *Lessons in love and violence*, una òpera del 2018 que es representarà per primer cop a l'Estat espanyol (després farà temporada al Teatro Real). L'òpera, que signa el compositor George Benjamin, el dramaturg Martin Crimp i la directora Katie Mitchell, exposa l'abandonament de responsabilitats d'un governant lliurat al seu propi gaudi, inspirant-se en el passatge històric d'Eduard II d'Anglaterra (1308-1327).

Mitchell ha traslladat el passatge a l'actualitat i proposa que la mirada de l'espectador sigui la dels dos prínceps que veuen les contradiccions dels pares, que s'estimen però alhora tenen un comportament desigual amb la responsabilitat de la corona a conseqüència dels seus respectius amants. *Lessons in love and violence* es podrà veure des de divendres i fins a l'11 de març, en sis úniques sessions. Josep Pons assumeix la direcció musical i celebra una partitura, de només 90 minuts de gran intensitat. La tripleta Benjamin/Crimp/Mitchell ja va entusiasmar al Liceu amb *Written on Skin* (2016). Ara, remarca Pons, s'utilitza un llenguatge més fosc i que demana un llenguatge vocal molt exigent. El muntatge té un repartiment que pràcticament coincideix amb el que va debutar un títol coproduït pel Liceu

La reina Isabel (Georgia Jarman) i el rei Eduard II (Stéphane Degout), en un assaig, al Liceu ■ A. BOFILL

amb la Royal Opera House, el Real, la Dutch National Opera d'Amsterdam, la Staatsoper d'Hamburg, l'Opera de Lió i la Lyric Opera of Chicago. El director de la reposició, Dan Ayling, celebrava ahir poder tornar a treballar després d'un any aturat per la pandèmia (bona part dels teatres europeus continuen tancats per la pandèmia). Per aquest motiu agraiïa el

rigor i la dedicació dels tècnics del Liceu. De fet, per atendre tot el cos d'orquestra s'han hagut de retirar quatre fileres de platea del Liceu, per encabir tots els músics amb la distància corresponent. Això suma una dificultat tècnica més als cantants, que hauran de cantar sobreposant tots els instruments de cordes.

L'equip que ja va convèncer el Liceu amb 'Written on Skin' signen, ara, una peça històrica

26 mesos de composició
George Benjamin ha trigat 26 mesos seguits per tenir a punt la partitura, el mateix que va trigar per a *Written on Skin*. Es preocupa només de la sonoritat de la peça, sense pensar en el favor del públic, sense rebaixar l'exigència. Sí que confessa que juga amb una sonoritat molt diferent: "No m'agrada repetir-me." Només espera que el públic que hi assisteixi

"hi vagi amb les oïdes i el cor obert". Els cantants celebraven ahir les partitures que els ha proporcionat Mitchell perquè, tot i l'exigència tècnica, els permet entrar en el personatge, com insinuava Daniel Okulitch (*Gaveston*). Ell és un personatge complex perquè, tot i que s'enamora del rei al primer cop d'ull, sap que li permetrà ascendir socialment, ploure la seva ambició. Per la seva banda, Mortimer (amant de la reina i que és lleial a la corona fins a atacar el rei irresponsable), que interpreta Peter Hoare, prova d'alliçonar el jove rei, insinuant comentaris homòfobs. Georgia Jarman (reina Isabel) celebra la lucidesa en què el seu personatge es va ensorrant en una desesperació, tant en el seu personatge com també en la interpre-

tació vocal.

Katie Mitchell és una directora molt respectada als teatres d'Europa que no s'ha pogut prodigar a Catalunya. Algunes excepcions són la representació de *Written on Skin* i *Ombra (parla Eurídice)*, que es va representar al Grec el 2018. La directora, que sovint treballa amb el cinema en directe (projectar detalls amb càmeres a la vista sobre el fons de l'escena), planteja una acció escènica complexa que juga amb dos tipus de temps: per una banda hi ha el real, en què es representa la trama; per una altra banda n'hi ha un de més lent, que es projecta amb imatges a càmera lenta i que simbolitza el temps psicològic de cada rol. Aquest títol sanciona el mal ús del poder. ■

fer un discurs comunista cobrant 50.000 euros de diner públic en un concert de festa major per a un Ajuntament és hipòcrita. Prefereixo ser coherent amb els meus actes, jo. La meua música no hi té res a veure. Hi ha un tema, per exemple, que em preocupa molt i que és una revolució dels nostres temps: la diversitat de gènere. No en parlo, d'això, a les cançons. Però si puc fer aparèixer gent diferent en els vídeos, com hem fet amb *Parc*, ho faig. Al final no cal dir res, sinó fer com penses. ■